

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2015. október 25-én.

Főének: 488. dicséret mind a 4 verse

Textus: Ézsaiás próféta könyve 6. rész 1. verse: „Uzzijjá király halála évében láttam az Urat, amint egy trónon ült. Magasztos volt és felséges; palástja betöltötte a templomot.”

Kedves Testvéreim!

A felolvasott mondat egy rövid idézet Ézsaiás elhívásának a történetéből. Arról számol be itt a próféta, hogy miként értette meg azt, hogy neki a Mindenható Isten szolgálatában kell továbbadni az üzenetet. Azt az üzenetet, ami minden ember életét megtartja. A próféta tudta, hogy sokféle istenséget imádnak mások, hogy sokféle irányzatot követnek, de számára nem volt kérdés, hogy az egyedül igaz, örökké élő Istent követi. Erről szól ez a látomás részlet is.

A próféta számára mindez olyan volt, mint egy gyors villanás. Nem készült rá előre. Mondhatom azt is, hogy ez az egész olyan, mint derült égből a villámcsapás. Nem véletlenül használom ezt a képet. A villám ugyanis nemcsak lecsap, hanem meg is világít. A nyáron egy este a tihanyi apátságban álltunk, amikor mindenhol körbe villámok cikáztak. Egy-egy felvillanásnál jól kivehetőek voltak az épületek, a fák, a Balaton vizét is látni lehetett. Nagyjából láttuk, hogy mi vesz körül minket. A villanás fényében látszottak a dolgok, de utána újból sötét lett. A mi életünkben is így jelenik meg Isten hatalma, Krisztus fényessége. Felvillan, megvilágítja azt, hogy mi van bennünk, aztán ez az éles fény elmúlik, de a bennünk elért hatása megmarad. Pontosan tisztában leszünk azzal, hogy miért van szükségünk Istenre. Azért, hogy felemeljen egészen a mennyei magasságig, hogy megtisztítson, hogy szolgálatba küldjön. Ézsaiás látomása ezt a három részletet tartalmazza a 6. fejezet későbbi verseiben.

A mai vasárnapon azonban csak ezt az első villanást nézzük meg, ahogyan a próféta látta maga előtt a felséges és Mindenható Istent és gondoljuk végig azt, hogy ez milyen hatással lett az életére. Pár perc erejéig mi is lépünk be ebbe a látomásba, Ézsaiás könyvének úgymond a szentélyébe. Akkor fogjuk ugyanis megérteni, hogy miért volt olyan állhatatos Ézsaiás, miért vállalta a megpróbáltatást, a szenvedést, az üldöztetést is, ha tudjuk honnan indult el. Onnan, hogy látta Istent.

A próféta szemszögéből ez a kiinduló pont. Gondoljuk csak ezt végig! Nem a saját zsenialitása, tehetsége, vagy az ügyesség eredménye az elhívás, hanem Isten hatalmának a következménye. Az, hogy Ézsaiás látta mindezt. Itt is az domborodott ki, amit Mózes könyvében olvasunk a zsidó nép kiválasztásával kapcsolatban: „Nem azért szeretett meg, és nem azért választott ki benneteket az Úr, mintha valamennyi népnél nagyobbak volnátok – hiszen a legkisebbek vagytok valamennyi nép között –, hanem azért, mert szeret benneteket az Úr”. (5Móz. 7.7-8a) Ez az, amit Ézsaiás mindvégig tudott. Nem különleges képességei tették prófétává, hanem a Mindenható.

Ez pedig azt is jelenti, hogy Isten küldetésében járni, Krisztus evangéliumát hirdetni, nem az emberi képesség szolgálata, hanem engedelmesség. Ez pedig egészen más lelkületet és hozzáállást igényel, mint ami körülvesz minket. Filmek százai sugallják azt a gondolatot, hogy higgy magadban, hiszen meg tudod csinálni. Azt mondják nekünk, hogy hozzuk elő azt, ami bennünk van, hiszen akkor fogunk tudni mindent jól végezni még a szolgálatban is, hogyha ezt szem előtt tartjuk. Ez a látomás pedig azt adja tudtunkra, hogy higgyünk Istenben, hiszen Ő hatalmas, mindent meg tud tenni. Még azt is, hogy képessé tegyen minket a szolgálatra. Még azt is, hogy legyen erőnk és kitartásunk ebben a szolgálatban. Nem rólunk szól az elhívás, hanem Istenről, ahogyan Ézsaiás esetében is történt.

Ha pedig nem rólunk szól, akkor nem tőlünk függ és nem emberektől függ. Ez azt jelenti, hogy a leginkább független életpálya az, amelyikben Krisztussal élünk. Ahogyan János evangéliumában maga Jézus mondja: „Ha tehát a Fiú megszabadít titeket, valóban szabadok lesztek” (Jn. 8.36). Akit Isten megbíz, az minden mástól és mindenki mástól független. Értsük jól azt, amit most mondok. Istennel együtt fölötté állunk a királyoknak, politikusoknak, a gazdasági szereplőknek. Az üzenetünk nem attól függ, hogy azt politikailag elfogadják-e. Nem azért hirdetjük az örömezenetet Jézusról, mert az gazdaságilag megéri. Azért mondjuk, mert nem tehetünk mást. Ézsaiás látomása, az ebből elinduló küldetés független mindentől.

Ebből pedig az is következik, hogy a mi tanítványságunk, elhívásunk attól sem függ, hogy az tetszik-e az embereknek, vagy sem. Amikor a nemtetszéssel találkozunk, azt nagyon nehezen tudjuk feldolgozni. Amikor esetleg gúnyolódnak a szent dolgainkon, az fájón érint minket. Ezt is tudomásul kell vennünk. Ami nekünk a világ legjobb és legteljesebb üzenete, ami a Megváltóról szól, az másoknak, ahogyan Pál apostol mondja boldogság.

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2015. október 25-én.

Innen értjük meg, hogy ebben a szolgálatban lényegtelen a próféta személye, lényegtelen a mi személyünk. A látomás sem arról szól, hogy a próféta a saját érdemeiről beszélne. Ézsaiás Istenről beszél, vagyis teológiát folytat. Az elhívás alapja az Istenről szóló beszéd, nem pedig az én élményem, az én döntésem, hogy meghalottam-e a hangot. Válgon hangsúlyossá ez a kép. Ahogyan a látomásban Isten kerül a középpontba, úgy kell a személyes életünknek a középpontjába is Jézus Krisztusnak kerülnie. Az elhívás nem rajtunk múlik, az üzenet nem rajtunk múlik, mi csak eszközei vagyunk a Mindenhatónak.

Mégis, amikor valaki megérti az Istenről szóló beszédet, akkor elindul, hogy tegye azt, amit Isten elvár és kér tőle. A teológia, az Istenről szóló beszéd tehát a küldetésben válik kézzelfoghatóvá. Mindaddig, amíg csak várjuk, hogy velünk történjen valami, addig csak elméletről van szó, de ahogyan elindulunk és bizonyosságot teszünk, akkor az Istenről szóló beszéd megjelenik. Ebben a küldetésben ugyanis az engedelmisség és az alázat önmagában Isten-bizonyíték, nekünk ez nem megy saját erőnkéből. Aki tehát részese az elhívásnak, a küldetésnek, az részese annak a csodának, hogy elérhetővé teszi Istent, elérhetővé teszi az Istenről szóló beszédet, a teológiát.

A próféta aztán azt is körülírja, hogy mikor történik ez az esemény, ami az egész életét megváltoztatta. Uzzijjá király halálának évében. Ézsaiás próféta még fiatal ember lehetett, hiszen próféciai még csaknem 4 évtizeden keresztül szóltak a néphez. A pontos időmeghatározás jelzi azt a pillanatot, amikor Isten fensége, dicsősége belépett a történelembe. A történelem amúgy is Isten erejének és hatalmának a megjelenése, de vannak minősített pillanatok, amikor egyértelműen belép az Örökkévaló az emberi időbe. Ilyen egy-egy látomás, személyes találkozás, de a leginkább ilyen Jézus Krisztus földre jött. Ott is felsorolják az evangéliumok a történelmi kapaszkodókat: Augustus császárt, Heródes királyt, Pilátust, a helytartót. Ezekre nem Istennek van szüksége, hanem nekünk. Azért, hogy megérthessük Isten nagyságát. Egyébként csak homályosan tudnánk valamit arról, hogy felettünk áll a Mindenható, így azonban pontosan tudjuk, hogy Ő velünk van és körülveszi az életünket.

Biztosan mindenkinek van ilyen személyes eseménysora, amiben el tudja mondani, hogy mikor lépett be Isten az életébe. Én is el tudom mondani, hogy amikor 2 hónappal a kiírt idő előtt megszülettem, akkor a szüleimnek azt mondták, hogy ne is nagyon reménykedjenek, mert úgysem maradok életben. Életben maradtam, és számomra a születésem napja azóta Isten erejének a bizonyítéka. Aztán nagyon sok mindent felsorolhatnék, de hadd mondjak el még egy esetet. Amikor autómmal egy kamionnal találkoztam, nem is olyan kis sebességgel, akkor karcolás nélkül kiszálltam belőle. 2004 szeptemberének egyik első napja volt az, amikor ismét életben tartott az Örökkévaló. Sok támpont, amikor az életem történetében megjelent Isten. Pontosan értem és pontosan tudom, hogy mekkora hatalma van neki, és mégis foglalkozik az én életemmel.

Ézsaiás a látomásában meglátja a Mindenhatót. Csodás képet fest le, mégis nagyon egyszerű minden. Nem írta körül a próféta, hogy miként nézett ki Isten, csak annyit, hogy királyként Ő maga jelent meg. Nem az a lényeg, hogy van-e szakáll, hogy van-e keze, hogy úgy néz-e ki, mint egy ember, hanem az, hogy királyként jelent meg. Dániel próféta azt írta le, hogy az Emberfiát látta a felhőkön ülni. János apostol pedig egy mennyi trónust látott és látta a Bárányt, Jézus Krisztust, mint akit megöltek, mégis élt. Sokféle képet fel lehetne sorolni a Biblia látomásaiból, mégis azt kell mondanom, hogy mindenki úgy találkozott abban a különleges történelmi helyzetben, életének különös pillanatában Istennel, ahogyan azt a legjobban megérti. Alkalmazkodik Isten a mi felfogó képességünkhöz, hogy a találkozásban megtaláljuk az elhíváshoz szükséges erőt.

Ézsaiásnak királyként kellett látnia a Mindenhatót, aki hatalmas és erős. Van olyan, akinek a nagyságot, a teremtet világ minden mélységét látnia kell, hogy megérintse saját kicsinysége. Másnak arra van szüksége, hogy lássa az Örökkévaló tisztaságát, hogy ráébredjen a saját bűneire. Megint másnak a fényességgel kell találkoznia, hogy lássa életének minden hibáját, rossz döntését. Számomra Isten a kegyelem, aki életet ad újra és újra, erőt és kitartást ad minden nehézségben, Ő a személyes jóság, aki odafigyel rám és kíséri az életemet.

Ez a személyes találkozás elengedhetetlen. Nem a forma számít, hanem az, hogy kivel is találkozom. Találkoznom kell Istennel, aki ezeken a találkozásokon keresztül egy fontos dolgot üzen: megváltotta az életünket és megszabadította lelkünket Jézus Krisztusban. Enélkül nincsen igazi keresztyén élet. Enélkül nincsen megtérés, nincsen életváltozás. A mai úrvacsora ismét lehetőség arra, hogy ezt a találkozást átéljük. Engedjünk hát ki minden irányítást a kezünkéből. Hagyjuk, hogy az Örökkévaló hatalma és ereje hasson ránk, hogy Őelőtte leborulva elnyerhessük kegyelmét és jóságát. Ebben a hitben mondhatjuk ki: „E vacsora Égi módra Engem véled összead, Maradj Bennem, benned engem Hagyj lennem, hogy áldjalak. Csakhogy immár Bűntől elválj S légy hívssággal Jézushoz: Halálával, Váltásával Minden bűnből feloldoz.” (436. dicséret 5-6. vsz.) **Amen!**

Záró ének: 425. dicséret mind a 4 verse